

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupený Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem sídlem náměstí Svobody 50, Sušice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, č. j. 4 Az 6/2025-37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce („stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2025, č. j. OAM-1624/ZA-ZA11-HA10-2023. Tímto rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění.

[2] Stěžovatel podal dne 28. 11. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 8. 12. 2023 jako důvod jejího podání uvedl, že v oblasti, kde coby rolník žije (G., stát Harijána), chce vláda postavit elektrárnu a rodinný pozemek má být její součástí. Stěžovatel je proti tomu, proto na něj někdo útočil. Při pohovoru konaném téhož dne stěžovatel dále popsal jednotlivé incidenty a dodal, že ostatní členové rodiny napadeni nebyli. Na policii se obrátil jak kvůli zabránění pozemku, tak ohledně vyhrožování, ta však nic neřešila a trestní oznámení nesepsala. Na jiné instituce se neobracel kvůli strachu. Poté, co zemi původu opustil, nemá rodina žádné problémy. Ani stěžovatel neměl problémy při vycestování. V případě návratu do vlasti je jeho život v ohrožení. Rodina mu při řešení situace sdělila, ať odejde do zahraničí. Přestěhování v rámci Indie by nepomohlo, „vládní lidé“ by jej určitě našli. Při vycestování se jim to nepodařilo, protože jednal tajně. Sdělené

důvody stěžovatel dále upřesňoval při doplňujících pohovorech konaných ve dnech 18. 4. a 23. 4. 2024.

[3] Žalovaný, který v odůvodnění rozhodnutí ze dne 16. 1. 2025 vycházel kromě výpovědi stěžovatele též z informace australské vlády ze dne 5. 2. 2024 (správně 29. 9. 2023 – pozn. NSS) *Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu – Indie*, a z vlastní informace (OAMP) ze dne 11. 7. 2024 *Vyvlastňování půdy pro výstavbu jaderné elektrárny G.*, shledal nesrovnalosti v azylovém příběhu stěžovatele. Žalovaný dále zdůraznil, že se stěžovatel obrátil na policii s žádostí o pomoc pouze jednou. A přestože policie nekonala, neobrátil se na její nadřízené složky s žádostí o pomoc proti nečinnosti, dále již své problémy neřešil a raději vycestoval z vlasti. Dle žalovaného stěžovatel účelově nadsadil závažnost svých problémů s dotyčnými osobami. Žádost tak podal s cílem vyvolat zdání existence azylově relevantních důvodů. Ze země přitom vycestoval bez jakýchkoli problémů. Žalovaný dále konstatoval, že účelem podané žádosti je legalizace pobytu v České republice. Před nelegálním příjezdem stěžovatel pobýval dvacet dní v Srbsku. Jednalo se tak spíše o součást dlouhodobějšího plánu zaměřeného na Evropskou unii. Stěžovatel tedy dle žalovaného neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o hrozbě pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu anebo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, tu však městský soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 8. 2025. V odůvodnění shledal, že žalovaný důsledně a v souladu s judikaturou posoudil, zda je azylový příběh stěžovatele věrohodný. Při doplňujících pohovorech se zaměřil na jeho problematické aspekty a na zjištěné rozpory. Pokud jde o zásadní rozpory, stěžovatel nejprve tvrdil, že rodinný pozemek spadl do projektu elektrárny a stěžovatel byl napaden právě kvůli tomu, že útočníci jej chtěli pro stavbu získat. Poté ale uvedl, že pozemek v projektu elektrárny dříve nebyl a útočníci byli první, kdo o něj projevil zájem. Žalovaný přitom zjistil, že v době vzniku údajných problémů již byly všechny pozemky určené pro stavbu elektrárny a souvisejících budov vykoupeny a stavba probíhala. Zásadní nelogičnost pak spočívá v tom, že útočníci hrozí smrtí stěžovateli, který není vlastníkem pozemku a nepobývá v zemi původu, nijak se však nezaměřují na jeho otce, který je vlastníkem pozemku a také nesouhlasí s jeho prodejem. Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že výpověď stěžovatele byla nekonzistentní, nelogická a odporovala informacím zjištěným o zemi původu. To nasvědčuje nevěrohodnosti stěžovatelovy výpovědi. V žalobě pak stěžovatel neuvedl žádnou věcnou námitku, která by závěry o smyšlenosti jeho azylového příběhu zpochybnila. Žalovaný si obstaral dostatečné informace o zemi původu, v rámci doplňujícího pohovoru pak dal stěžovateli příležitost vysvětlit popsané rozpory. Hodnotil jak vnitřní, tak vnější konzistentnost jeho výpovědi, ani v jednom testu však neobstála, nejednalo se o pouhé drobné nesrovnalosti. Žalobní tvrzení, že pozemek měl být určen pro stavby související s elektrárnou (ubytování pro zaměstnance, obchody), a proto o něj byl projeven zájem až v roce 2023, stěžovatel ve správním řízení neuváděl. Navíc bylo vyvráceno shromážděnými informacemi o zemi původu. Vzhledem k závěru o nevěrohodnosti hlavních aspektů stěžovatelovy výpovědi bylo nadbytečné, aby se žalovaný dále zabýval meritorním posouzením stěžovatelova azylového příběhu z hlediska důvodů pro udělení azylu. Nebylo tudíž opodstatněné, aby se žalovaný nad rámec zabýval možnostmi vnitrostátní ochrany stěžovatele v zemi původu, a to i ohledně případného poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu se ostatně ani soud blíže nezabýval námitkami ohledně dostupnosti vnitrostátní ochrany v zemi původu. Z těchto důvodů pak ani pro nadbytečnost

pokračování

neprováděl dokazování zprávami ke stavu lidských práv a dostupnosti vnitrostátní ochrany v Indii, na které odkazoval stěžovatel. Městský soud se ztotožnil i se závěrem o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu, nicméně bylo podstatné, že žalovaný řádně odůvodnil, proč ve věci neshledal žádné azylově relevantní důvody.

II. Kasační stížnost

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce („stěžovatel“) kasační stížnost. V jejím doplnění navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel totiž splnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[6] Dle stěžovatele se městský soud dopustil zásadního pochybení, které způsobilo zásah do hmotněprávního postavení stěžovatele. Při hodnocení věrohodnosti výpovědi stěžovatele soud převzal závěry žalovaného a stěžovateli vytýkal drobné rozpory ve skutečnostech, které mu z podstaty věci nemusely být přesně známy. Stěžovatel se o stavbu elektrárny až do počátku potíží nezajímal, protože je zřejmé, že neměl přehled o dřívějším či pozdějším zařazení jednotlivých pozemků do projektu. Jakkoli byly v roce 2016 vykoupeny všechny pozemky pro tehdy plánovaný rozsah elektrárny a s ním související budovy, nelze vyloučit, že došlo k potřebě staveniště rozšířit kvůli dalším souvisejícím stavbám. První pohovor navíc žalovaný vedl velmi zkratkovitě. Neptal se na větší podrobnosti, na obecné otázky stěžovatel obecně odpovídal. V doplňujícím pohovoru se žalovaný dotazoval výrazně podrobněji a v odpovědích stěžovatele tak mohly vzniknout drobné nekonzistentnosti, které však nemohly mít vliv na celkovou věrohodnost stěžovatele. Současně nelze pominout, že mezi prvním a druhým pohovorem uplynulo více než čtvrt roku. Stěžovatel během doplňujícího pohovoru vysvětlil i údajnou nesrovnalost spočívající v tom, že se jeho otcí dosud nic vážného nestalo. Útočníci za rodinou opakovaně docházejí a vyhrožují jim zabitím stěžovatele a převzetím pozemku silou.

[7] Je třeba zohlednit též minulost stavby elektrárny. I zprávy založené ve správním spisu se totiž zmiňují o násilném vystěhování vlastníků pozemků a o demolici jejich obydlí. Žalovaný si však ani nezjistil, zda došlo k přezkumu těchto násilností stran jejich zákonnosti. V tomto kontextu se azylový příběh stěžovatele jeví být plausibilní. Nelze vyloučit, že k útoku na jeho osobu skutečně došlo, neboť i v minulosti byli lidé nuceni k odchodu násilím. Tomuto násilí sice předcházelo vyjednávání, to však bylo odůvodněno početností protestujících osob. Jakmile se podařilo značnou část odpůrců uspokojit, bylo proti zbylým tvrdě zakročeno.

[8] Nesprávný závěr o stěžovatelově nevěrohodnosti výrazně ovlivnil celý soudní přezkum. Městský soud se totiž dále nezabýval námitkou, že žalovaný posuzoval otázku vyčerpání prostředků ochrany v zemi původu, aniž by si k tomu opatřil relevantní podklady. Stěžovatel přitom tvrdil, že se obrátil na policii, která ovšem případ nezaevidovala. To je uvěřitelné, neboť dle spisového materiálu to byla právě policie, kdo kvůli stavbě elektrárny vyhnal násilně vlastníky pozemků z jejich půdy, přičemž není patrné, zda byl její postup řádně prošetřen. Stěžovatel k tomu poukazoval i na celkovou nedůvěryhodnost policie v zemi původu, což dokládali zprávami mezinárodních organizací. Protože se městský soud touto námitkou i přes její důležitost odmítl zabývat, je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[9] Městský soud se též vůbec nevyjádřil k námitce směřující proti závěru o celkové účelovosti podané žádosti. Ve správním spisu přitom není žádný podklad, z něhož by bylo možné dovodit, že stěžovatel lže a pokouší se jen o legalizaci pobytu. Napadený rozsudek je v tomto ohledu nepřezkoumatelný.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný ztotožnil s obsahem napadeného rozsudku. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, popřípadě zamítl.

IV. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] V daném případě se jedná o věc, v níž před městským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně. Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o splnění základních podmínek řízení o kasační stížnosti, dále se v souladu s § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) ve věci je potřeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Nejvyšší správní soud v kasační argumentaci nenalezl žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost správních soudů a k níž by se měl vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. V napadeném rozsudku pak neshledal ani zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Dospěl proto k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Stěžovatel v první řadě poukázal na pochybení žalovaného i městského soudu, pokud jeho azylový příběh hodnotili jako nevěrohodný. Problematikou nevěrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu a jejími procesními konsekvencemi se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval např. v rozsudcích ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019-41, ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS, ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 Azs 208/2022-52, ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023-24, ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, či ze dne 27. 8. 2025, č. j. 5 Azs 176/2024-59. Dle této judikatury musí být závěr správního orgánu o tom, že azylový příběh žadatele o mezinárodní ochranu či jeho část jsou nevěrohodné, podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem, a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích

pokračování

zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany („kvalifikační směrnice“). Mezi tyto indikátory hodnověrnosti patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní a její plausibilita ve světle relevantních informací o zemi původu.

[14] S citovanou judikaturou je napadený rozsudek v souladu. Městský soud se podrobně zabýval konzistentností tvrzení stěžovatele, přičemž zdůraznil, že shledané nelogičnosti se týkaly podstatných otázek (zařazení rodinného pozemku do projektu elektrárny, rozpor se zjištěnými skutečnostmi ohledně samotné přípravy a realizace projektu elektrárny, „pronásledování“ stěžovatele namísto vlastníka pozemku), nikoli podružností, a nasvědčovaly nevěrohodnosti uplatněných tvrzení (srov. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 144/2024-31, bod 19). Zároveň se shledané rozpory netýkaly okolností, jež by mohly být ovlivněny plynutím času mezi jednotlivými pohovory. V této souvislosti městský soud správně akcentoval, že žalovaný postupoval v souladu s judikaturou, podle níž je v případě nekonzistentnosti žadatelových tvrzení v zásadě nezbytné, aby ho správní orgán s identifikovanými rozpory konfrontoval a poskytl mu možnost je vysvětlit či zcela odstranit (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2023, č. j. 5 Azs 208/2022-52). Je přitom logické, že doplňující pohovor je ze strany žalovaného veden formou podrobnějších otázek, než pohovor prvotní. Ke kasační námitce lze dodat, že stěžovatel byl při pohovorech relativně konzistentní v tom, že jeho otci se, stejně jako zbytku rodiny, nic nestalo. To však žádným způsobem nevysvětluje „slabinu“ jeho azylového příběhu spočívající v tom, že se útočníci setrvale zaměřovali na osobu stěžovatele a nikoli na osobu vlastníka jimi požadovaného pozemku.

[15] Pro věc byl nicméně zásadní zejména nesoulad tvrzení stěžovatele o potřebě záboru pozemků pro stavbu elektrárny a souvisejících staveb se skutkovými zjištěními plynoucími ze shromážděných informací o zemi původu. Jak vyplynulo z informace OAMP ze dne 11. 7. 2024 *Vyvlastňování půdy pro výstavbu jaderné elektrárny G.*, vycházející z celé řady zahraničních zdrojů, již v roce 2012 se společnosti Nuclear Power Corporation of India podařilo získat více než 1 500 z potřebných cca 1 580 akrů půdy pro výstavbu elektrárny a obytného komplexu. V téže době pak v návaznosti na odškodnění poskytované vládou státu Harijána utichly též protesty většiny zemědělců proti záborům půdy. Počátkem roku 2016 se pak již své půdy vzdali zemědělci ze všech dotčených vesnic. Dle zprávy tiskové kanceláře indické vlády ze dne 16. 3. 2023 byl v dané lokalitě dokončen výkup pozemků a byly zahájeny stavební práce na prvním bloku elektrárny s předpokladem dokončení v roce 2029. Z uvedeného tedy neplyne, že by došlo k potřebě staveniště či projekt rozšířit (a tedy provést zábory půdy) kvůli dalším souvisejícím stavbám, jak pouze hypoteticky tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, konstatuje-li, že takovou okolnost nelze vyloučit.

[16] Stejně tak odkaz stěžovatele na případné násilnosti, k nimž mělo v minulosti dojít při zajišťování pozemků potřebných pro výstavbu, nijak nenasvědčuje tomu, že by k takovým excesům mělo docházet s odstupem několika let v době, kdy i sama vláda deklarovala, že projekt je po majetkové stránce již plně připraven. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu, nikoli naopak (srov. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39, bod 11, či rozsudek ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 143/2024-29).

[17] Městský soud též postupoval v souladu s dosavadní judikaturou, pokud v bodě 38 napadeného rozsudku shledal, že nebylo důvodu, aby se v daném případě žalovaný, popř. soud sám, zabýval možnostmi vnitrostátní ochrany stěžovatele v zemi původu. Jak totiž plyne např. z usnesení NSS ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29, v situaci, *„kdy byla hodnověrnost vylíčeného azylového příběhu stěžovatele zpochybněna jako celek, nemá smysl se zabývat hypotetickou otázkou, zda by v případě, pokud by se o hodnověrnou výpověď jednalo, byly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu“*. Napadený rozsudek tak z tohoto důvodu nelze považovat za nepřezkoumatelný.

[18] Právě k problematice nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu se pak Nejvyšší správní soud již mnohokrát v obecné rovině vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, či ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Tvrzení stěžovatele, že se městský soud vůbec nezabýval námitkou směřující proti závěru o celkové účelovosti podané žádosti spočívající pouze v legalizaci pobytu, přitom není pravdivé. Městský soud tak učinil v bodech 40 a 41 napadeného rozsudku, v nichž správně zdůraznil, že žalovaný se i přes závěr o účelovosti žádosti řádně věnoval posouzení, zda byly v případě stěžovatele dány azylově relevantní důvody (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49, či ze dne 29. 6. 2022, č. j. 1 Azs 74/2022-46).

V. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů shledal, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[20] O náhradě nákladů řízení ve vztahu k účastníkům řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. podle úspěchu ve věci (k aplikaci tohoto ustanovení namísto § 60 odst. 3 s. ř. s. viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, dle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2026

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu